

О. ХЕНРИ

МАРИОНЕТКИТЕ

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1977

chitanka.info

Полицаят стоеше на ъгъла на Двайсет и четвърта улица и една злокобно тъмна уличка близо до мястото, където железопътната линия минава над улицата. Часът беше два през нощта; изгледът — студена, мокра, неприятна тъмнина, простираща се до утрото.

С лека, но бърза походка откъм уличката се зададе човек с дълго палто и нахлупена над очите шапка, който носеше нещо в ръка. Полицаят се приближи към него учтиво, но с онази увереност, която произтича от съзнанието за власт. Късният час, съмнителната уличка, бързият вървеж на човека и това, което носеше, лесно се съчетаваха в „подозрителни обстоятелства“, които трябваше да бъдат изяснени от служителя на закона.

„Заподозреният“ спря с готовност и побутна шапката си назад, при което електрическите лампи осветиха безстрастно гладко лице с въздълг нос и немигащи тъмни очи. Без да сваля ръкавицата си, той пъкна ръка в джоба на палтото, извади визитна картичка и я подаде на полицаия. Полицаят я обърна към мъждивата светлина и прочете името — „Чарлз Спенсър Джеймз, доктор по медицина“. Улицата и номерът говореха за един толкова солиден и уважаван квартал, че биха охладили дори най-обикновено любопитство. Полицаят хвърли поглед към предмета в ръката на доктора — красиво лекарско куфарче с малки металически закопчалки, което потвърди гаранцията, която визитната картичка даваше.

— Благодаря, докторе — каза полицаият и отстъпи встрани, разтапяйки се от любезност. — Имаме заповед да бъдем изключително бдителни. Много разбойници са се навъдили напоследък и много обири стават. В такава нощ не е за излизане. Не че е толкова студено, но е влажно.

Като кимна с глава и каза една-две думи в потвърждение на тази оценка за времето, доктор Джеймз продължи все тъй забързан пътя си. Тази нощ това бе третият полицаият, който приемаше визитната му картичка и великолепното куфарче като свидетелство за неговата почтеност и професия. Ако някой от тримата би си дал труд на сутринта да провери достоверността на тази картичка, той би я видял — само че написана на металическа табелка — на вратата на доктора, би намерил самия него — спокоен и добре облечен — в добре обзаведения кабинет (стига да не е твърде рано, защото доктор Джеймз ставаше късно) и би могъл да чуе от съседите най-хубави думи за

неговите граждански добродетели, за предаността му към семейството и за успехите му като лекар през двете години, откакто живееше между тях.

Ето защо всеки от тези трима ревностни пазители на реда би останал крайно изненадан, ако можеше да надзърне в безупречното куфарче на доктора. Отваряйки го, той би видял най-напред изящен комплект от най-модерните инструменти, използвани от „касиерите“, както сега наричат себе си находчивите касоразбивачи. Особена направа и форми имаха всички тези инструменти — късият, но як лост, наборът от най-невероятни ключове, оксидираните бургии и пробои с най-чиста закалка, които прояждат студената стомана, както мишката прояжда буца сирене, и менгеметата, които се лепят като пиявици върху гладката врата на касата и измъкват секретната ключалка както зъболекар измъква зъб. В малък джоб от вътрешната страна на „лекарското“ куфарче имаше шишенце с нитроглицерин, сега празно до половината. Под инструментите се валяха смачкани банкноти и шепа-две златни монети общо осемстотин и трийсет долара.

В най-тесния си кръг от приятели доктор Джеймз бе известен като Финия грък. С първата половина на този загадъчен прякор се отдаваше признание на неговите съдържани джентълменски обноски: а втората половина означаваше на касоразбивачески жаргон „вожд“, „организатор“, човек, който, възползувайки се от името си и положението си, събира необходимите сведения, върху които те градят своите планове и безумни начинания.

Останалите членове на този отбран кръг бяха Скитси Моргън и Гъм Декър, „касиери“ специалисти, и Лиъполд Прецфелдър, бижутер от центъра на града, който имаше грижата за „камъчетата“ и други накити, събирани от работната тройка. Все добри и верни мъже, неразговорливи като Мемнон и измамни като Северната звезда.

Според преценката на предприятието работата през тази нощ бе донесла само скромно възнаграждение за положените усилия. Старомодната каса в невзрачната канцелария на една много богата старомодна манифактурна фирма би трябвало да пусне в събота вечер доста повече от две хиляди и петстотин долара. — Но те намериха в нея само толкова и си ги поделиха по равно още на самото място, както обикновено правеха. А бяха очаквали поне десет-дванайсет хиляди. По един от собствениците се бе оказал малко по-старомоден, отколкото е

необходимо. Надвечер той бе прибрал у дома си повечето от наличните средства.

Доктор Джеймз продължи по Двайсет и четвърта улица, която не даваше никакви признаци на живот. Дори театралните любители, които обичат да се разхождат из този квартал, отдавна бяха в леглата си. От ситния дъждец по паважа се образуваха тук-таме локвички, които поемаха светлината на силните лампи и я връщаха разбита на хиляди искрици. Коварен вятър, мокър и хаплив, кашляше от пролуките между къщите.

Когато докторът се изравни с една висока тухлена къща, по-надменна от сестрите си, вратата ѝ се отвори и по стълбата изтрополи разревана негърка. От устата ѝ излизаха неразбираеми думи, предназначени вероятно за самата нея — когато ги сполети зло и са сами, хората от нейната раса така се тешат. Тя очевидно принадлежеше към старата подвластна класа от Юга — словоохотлива, дружелюбна, вярна и несломима; видът ѝ доказваше това — дебела, чиста, с престилка и забрадка.

Това неочаквано привидение, излетяло от притихналата къща, едва не се блъсна в доктор Джеймз, който идваше отсреща. Мозъчната ѝ енергия се прехвърли от говора към зрението, тя престана да ломоти и прикова изпъкналите си очи в лекарското куфарче.

— Слава богу! — благослови тя при вида на куфарчето. — Вие доктор ли сте, сър?

— Да, лекар съм — отвърна доктор Джеймз.

— За бога, елате да види господин Чандлър, сър. Той припаднал. Лежи като мъртво. Господарка Ейми ме пратила за доктор. Ох, бог знай откъде старата Синди щяло да намери доктор, ако вие не дошъл. Ако стар господар знае какво ставало, щяло да има пукотевица, сър, с пищови, щяло да ги натръшка всички. Ох, горкото агънце, господарка Ейми...

— Хайде заведете ме, ако ви е нужен лекар. Но за слушател не ме бива — каза доктор Джеймз и сложи крак на първото стъпало.

Негърката тръгна пред него, двамата влязоха в къщата и заизкачваха застланото с дебел килим стълбище. Подминаха един коридор, който се отклоняваше встрани, и при втория, слабо осветен както и другия, задъхалата се вече водачка свърна към преддверието, спря се за малко пред вратата и я отвори.

— Доведох доктор, госпожо Ейми.

Доктор Джеймз влезе в стаята и се поклони леко на младата жена, която стоеше до леглото. Той остави куфарчето си на един стол, свали си палтото, метна то връз куфарчето и облегалката на стола и пристъпи тихо и спокойно към леглото.

На него лежеше мъж, проснат, както бе паднал, облечен богатски и съобразно с модата; само обувките му бяха изути. Лежеше отпуснат и неподвижен като мъртвец.

Доктор Джеймз излъчваше някакво сияние — спокойна увереност и скрита сила, които бяха манна небесна за слабите и самотните между неговата клиентела. Поведението му действуваше обаятелно особено върху жените. Не става дума за задължаващата изисканост на модния лекар, а за една уравновесеност и увереност, за способността да преодолява съдбата, за съобразителност, покровителственост и всеотдайност. Имаше някакъв магнетизъм в спокойните му, ясни, кафяви очи; някаква скрита сила в несмутимото, едва ли не свещеническо спокойствие на гладкото му лице, което много подхождаше за ролята му на успокоител и утешител. Понякога, още при първата му визита, жените му доверяваха къде крият нощем диамантите си от крадци.

С лекота, добита от много практика, доктор Джеймз прецени само с един поглед подредбата на стаята. Мебелировката беше богата и скъпа. Същият поглед му даде точна представа и за жената. Тя беше дребничка и едва ли имаше повече от двайсет години. Лицето и говореше за очарователна хубост, сега засенчена по-скоро от постоянна тъга, нежели от злия печат на неочаквана скръб. На челото ѝ, над едната вежда, личеше синина, получена, както прецени опитното око на лекаря, през последните шест часа.

Доктор Джеймз обхвана с пръсти китката на болния. Погледът му, почти словесен, питаше жената.

— Аз съм съпругата — откликна тя, говорейки с навяващата тъга южняшка интонация. — Преди десетина минути на мъжа ми му призля неочаквано. Той и преди е имал сърдечни неразположения — понякога много остри. — Това, че мъжът бе облечен, а и късният час, изглежда, я накара да даде допълнително обяснение. — Той беше навън до късно... на някаква вечеря, струва ми се.

Сега доктор Джеймз насочи вниманието си към пациента. В която от двете си „професии“ да работеше, той имаше навика да се отдава всецяло на „случая“ или на „операцията“.

Болният беше към трийсетгодишен. Лицето му носеше отпечатъка на разгула, но правилните черти и тънките бръчици, издълбани от слабостта към удоволствията, смекчаваха този отпечатък. От дрехите му лъхаше мирис на вино.

Докторът отметна връхните му дрехи, после срязва с джобно ножче нагръдника от яката до кръста. Отстранил всички пречки, той сложи ухо на сърцето и се вслуша напрегнато.

— Митрална регургияция? — каза той тихо, като се изправи. В думите му прозвуча известна несигурност.

После пак се наведе и се вслушва дълго. Този път каза, уверен в диагнозата си:

— Сърдечна недостатъчност. Мадам — подзе той с успокоителния тон, който бе спестявал толкова тревоги, — има възможност...

Но когато извърна бавно глава към жената, видя я да пада в несвяст, бяла като платно, в ръцете на старата негърка.

— Горкото агънце! Горкото агънце! Дали не ми го убили? Дано господ да ги поразии! Съсипали го, ангелчето ми. Какво...

— Хванете я за краката — каза доктор Джеймз, помагайки ѝ да задържи отпуснатото тяло. — Къде е стаята ѝ? Трябва да я сложим на легло.

— Ето тук, сър — посочи жената с глава една врата. — Това е стаята на Ейми.

Внесоха я в стаята и я положиха на леглото. Пулсът ѝ беше слаб, но редовен. Без да се върне в съзнание, тя изпадна в дълбок сън.

— Много е изтощена — каза лекарят. — Сънят е добро лекарство. Когато се събуди, дайте ѝ малко коняк с разбито яйце в него... стига да може да го поеме. От какво е тази синина на челото ѝ?

— Удари се, сър. Падна, горкото, и... Не, сър — избухна неочаквано старицата с характерната за расата ѝ променчивост, — старата Синди няма да лъже заради тоз проклетник. Той го направил, сър. Да му изсъхне ръката дано! Синди обещава на сладкото агънце да не казва. Ударил по главата.

Доктор Джеймз пристъпи към поставката, върху която гореше красива лампа, и намали фитила.

— Стойте тук при господарката си — разпореди се той — и пазете тишина, че да може да поспи. Като се събуди, дайте и коняка с яйцето. Ако се чувствува поотпаднала, кажете ми. Има нещо странно в тази работа.

— Има много по-странни неща от тези, които виждате — подзе негърката, но лекарят я накара да млъкне с онзи рядко употребяван, безапелационен твърд глас, до който прибъгваше в случаи на истерия. Той се върна в другата стая и затвори леко вратата след себе си. Човекът на леглото не бе помръднал, но очите му бяха отворени. Устата сякаш се мъчеха да произнесат нещо. Доктор. Джеймз се наведе над него, за да го чуе.

— Парите! Парите! — шепнеше болният.

— Чувате ли ме, като ви говоря? — попита докторът с тих, но ясен глас.

Онзи кимна леко.

— Аз съм лекарят, повикан от жена ви. Вие сте много болен, господин Чандлър. Не бива никак да се вълнувате и тревожите.

Болният като че искаше да му каже нещо с поглед. Докторът млъкна, за да може да долови все тъй тихите думи.

— Парите... двайсетте хиляди долара.

— Къде са тези пари? В банката?

Очите отговориха отрицателно.

— Кажете й — шепотът ставаше все по-слаб, — че двайсетте хиляди долара... нейните пари... — Погледът му взе да блуждае из стаята.

— Оставили сте парите някъде тук ли? — С глас примамлив като глас на сирена, докторът се мъчеше да изкопчи тайната от болния, чийто разсъдък отслабваше. — В тази стая ли са?

Стори му се, че в замъгления поглед видя утвърдителна искрица. Пулсът под пръстите му тънееше като копринена нишка.

В съзнанието и в душата на доктор Джеймз се надигаха инстинктите на другата му „професия“. Незабавно, както действуваше при всички случаи, той реши да разбере къде са парите, и то с добре пресметнатата цена на един човешки живот.

Той извади от джоба си кочан рецепти и предписа най-подходящото за случая лекарство. После отиде до вратата на другата стая, повика тихичко старата негърка, даде ѝ рецептата и я прати да купи лекарството от някоя аптека.

След като старицата излезе, мърморейки си нещо, докторът пристъпи към леглото на жената. Тя все още спеше дълбоко; пулсът ѝ се беше поусилил; челото ѝ бе леко изпотено и студено — ако не се смята възпаленото от удара място. Ако не я събудеше някой, тя очевидно щеше да спи с часове. Ключът беше на вратата и след като излезе, той заключи.

Доктор Джеймз погледна часовника си. Имаше на разположение половин час, тъй като старицата едва ли щеше да се върне по-рано. Той потърси и намери кана с вода и стъклена чаша. После отвори куфарчето си и извади шишенцето с нитроглицерина — „маслото“, както го наричаха събратята му от занаята.

Отля една капка в чашата от бледожълтата възгъста течност. Извади от никелираната кутия спринцовката и ѝ постави иглата. После изтегли почти половината от разтвора в чашата, следейки внимателно градуирания цилиндър на спринцовката.

Два часа преди това доктор Джеймз бе инжектирал със същата спринцовка неразреден нитроглицерин в дупката, провъртяна в ключалката на касата, и бе взривил механизма, който регулираше езиците на ключалката. Сега той възнамеряваше да разтърси със същото средство един човешки механизъм — да разбие сърцето заради парите, които очакваше.

Същото средство, но видоизменено. Докато в първия случай това бе чудовище с груба, първична, неударима сила, този бе царедворец, чиито не по-малко смъртоносни ръце бяха покрити с кадифе и дантели. Защото течността в спринцовката, която докторът така внимателно напълни от чашата, представляваше глоноин, най-силният стимулант за сърцето, познат на медицинската наука. Две унции бяха разбили солидната врата на желязната каса; с хилядократно по-малка част той щеше сега да спре завинаги сложния механизъм на човешкия живот.

Но не изведнъж. Намерението му беше друго. Първо щеше да настъпи бърз прилив на сили, мощен тласък за всеки орган и сетиво. Сърцето щеше да реагира смело на това фатално прищпорване; кръвта в жилите щеше да потече по-бързо към своя източник.

Но прекалената стимулация при този вид сърдечно страдание означава сигурна смърт — като от пушечен изстрел, и доктор Джеймз знаеше много добре това. Когато в артериите нахлуе премного кръв, тласната в тях от мощното „масло“ на касоразбивача, те скоро ще се превърнат в „задръстена улица“ и изворът на живота ще секне.

Докторът разголи гърдите на безчувствения Чандлър. После ловко инжектира съдържанието на спринцовката в мускулите на сърдечната област. След това, верен на своята прецизност и в двете професии, избърса старателно иглата и пъкна тънката жичка, която стои в нея, когато не се използва...

След три минути Чандлър отвори очи и попита с отпаднал, но разбираем глас кой се грижи за него. Доктор Джеймз отново му обясни присъствието си тук.

— Къде е жена ми? — запита болният.

— Заспа отгатак... от изтощение — отвърна докторът. — Не ми се ще да я събуждам освен ако...

— Не е... нужно. — Чандлър говореше с паузи между думите, защото не му достигаше дъх. — Тя не би ви била благодарна... ако я разбудите... заради мен.

Доктор Джеймз придърпа един стол до леглото. От този разговор не биваше да се изпусне нищо.

— Преди няколко минути — подзе той със сериозния искрен тон на лекар — вие се опитвахте да ми кажете нещо за някакви пари. Не държа да ми се доверите, но мой дълг е да ви предупредя, че всяка тревога и вълнение може да влошат състоянието ви. Ако искате да кажете нещо... да освободите съзнанието си от тези... двайсет хиляди долара — мисля, че такава сума споменахте, — по-добре е да сторите това.

Чандлър не беше в състояние да извърне глава, но завъртя очи към доктора.

— Казах ли... къде са... тези пари?

— Не — отвърна лекарят. — От почти неразбираемите ви думи аз само схванах, че се безпокоите за тях. Ако те са в тази стая...

Доктор Джеймз млъкна. Дали само му се бе сторило, че болният се досеща, че върху ироничните му черти просветва искрица подозрение? Дали не бе проявил прекалена нетърпеливост? Дали не бе

казал прекалено много? Следващите думи на Чандлър му възвърнаха самоувереността.

— Къде могат... да бъдат — задъха се болният — освен в онази там... каса.

Той посочи с очи ъгъла на стаята, където докторът едва сега забеляза малка желязна каса, полускрита от провисналата завеса на прозореца.

Ставайки, той хвана китката на пациента. Пулсът му биеше силно, на страшни интервали.

— Вдигнете ръка — каза доктор Джеймс.

— Но аз не мога да се помръдна, докторе.

Лекарят отиде бързо до вратата към преддверието, отвори я и се послуша. Цареше пълно спокойствие. Без повече хитрувания той пристъпи до касата и я огледа.

Елементарен модел, с проста направа; тя можеше да служи не толкова за защита, колкото за успокоение, ако някой от слугите имаше навика да попипва. При неговата ловкост това беше картонена играчка. Все едно, че парите бяха вече в ръцете му. За две минути можеше да изтръгне дръжката, да избие езиците и да отвори вратата. А по друг начин това би могло да стане и за минута.

Той коленичи на пода, сложи ухо на секретата и бавно завъртя дръжката. Както бе предположил, комбинацията беше единична. Опитното му ухо долови слабото щракане на пружината; откри комбинацията и пак завъртя дръжката. После отвори широко вратата.

Касата се оказа съвсем празна — нямаше дори листче хартия в нея.

Доктор Джеймс се изправи и се върна при леглото.

Но челото на умиращия бе избила пот, но на устните му и в очите играеше студена, подигравателна усмивка.

— Никога не бях виждал... такова бракосъчетание... между медицина и касоразбивачество — произнесе с мъка той. — Изгодна ли е... тази комбинация..., скъпи ми докторе?

Величието на доктор Джеймс не бе изправяно досега пред подобно сурово изпитание. Поставен от демоничния хумор на жертвата си колкото в смешно, толкова и в опасно положение, той запази достойнство и присъствие на духа. Извади часовника си и зачака болния да умре.

— Проявихте към тези пари... малко повече любопитство, отколкото е необходимо. Но не представлявахте опасност... за тях, скъпи ми докторе. Те са в сигурни ръце. Напълно сигурни. Отидоха в тотализатора. Двайсет хиляди... парите на Ейми. Проиграх ги на конските състезания... до последния цент. Аз съм лошо момче, крадецо... пардон... докторе, но винаги съм играл честно. И никога, струва ми се... не съм срещал такъв... осемнайсеткаратов негодник, като вас, докторе... пардон... крадецо. Допуска ли етиката на вашия занаят, крадецо... да дадете глътка вода... на жертвата си... пардон... на пациента си?

Доктор Джеймз му донесе вода. Болният едва успяваше да я преглътне. Въздействието на силното лекарство се проявяваше в редовни, все по-силни приливи. Ала гаснещото съзнание на Чандлър жадуваше за още някоя острога.

— Аз бях какво ли не — комарджия... пияница... прахосник, но... доктор-крадец?

Докторът си позволи да даде само един отговор на хапливите му подмятания. Като се наведе ниско, за да улови все по-изцъклящия се поглед на Чандлър, той посочи вратата, зад която спеше Ейми, с такъв повелителен и настойчив жест, че умирацията надигна с последни сили глава, за да може да види. Не видя нищо; но долови студените думи на доктора — последните, които чуваше:

— А аз в живота си не съм удрял жена.

Да се мъчим да изучаваме такива хора, би било напразно. Те не могат да се вместят в никоя учебна програма. Те са от онези издънки, за които хората казват: той е в състояние да направи това или онова. Ние само знаем, че те съществуват; и че можем да ги наблюдаваме и да говорим помежду си за техните открити деяния — както децата гледат марионетките и си говорят за тях.

Но си заслужава да помислим за тези двама, това би ни разкрило странни черти на самолюбието: единият — убиец и крадец, изправен над жертвата си, другият — по-долен в постъпките си, макар и не закононарушител, ненавиждан в къщата на жена си, която е тормозил и съсипал, единият — тигър, другият — ни куче, ни вълк; да помислим как всеки от тях се отвращава от безчестието на другия и как всеки вади от калта на открития си порок свои собствени неопетнени принципи — на поведение, ако не дори на чест.

Единственият отговор на доктор Джеймз очевидно попадна в целта — в последните останки от срам и мъжко достойнство, и се оказа онзи милостив удар, който сложи край на мъките на Чандлър. Силна червенина се разля по лицето му — подлата *rosa mortis*; дишането спря и Чандлър издъхна почти без да потръпне.

Малко след това негърката се върна и донесе лекарството. Сложил ръка върху затворените си очи, доктор Джеймз ѝ каза за края. Не скръб, а онаследеното примирение пред смъртта я доведе до тъжно подсмърчане, съпроводено с обичайните ѝ жалби.

— Това си е. Всички сме в ръце на бога. Той е съдник на грешните и подкрепа на нещастните. Сега той ще подкрепя нас. Синди похарчила последни пари за тоз илач, а то не станало нужда.

— Нима госпожа Чандлър няма никакви пари? — попита доктор Джеймз.

— Пари ли, сър? Знаете ли защо госпожата припада и толкоз слаба? От глад. От три дена в къща няма нищо за ядене освен малко бисквити. Това ангелче продало свои пръстени и часовник преди месец. Таз хубава къща, сър, с червени килими и лъскави писалища — всичко под наем. И хазяин направил скандал за наем. Тоз проклетник — прости ме, боже, сега ти ще го съди — пропилявал всичко.

Мълчанието на доктора я насърчи да говори още. Историята, която той успя да скърпи от безредния монолог на Синди, бе позната — илюзии, своенравие, несполука, жестокост и честолюбие. Върху замъглената панорама на нейното ломотене изпъкваха отделни ясни картини: идеален дом в далечния юг, брак и бързо разочарование, години, пълни с горчивини и обиди, после парично наследство, което дава надежди за избавление, но попада в ръцете на този негодник, който се запилява някъде и го прахосва за два месеца, а после се връща, за да продължи пиянствата си. През цялата мръсна основа на тази история се нижеше — ненатраплива, но ясно забележима — една чисто бяла нишка: непринудената, несломима, възвишена обич на старата негърка, следвала докрай господарката си.

Когато най-сетне тя млъкна, лекарят я попита има ли в къщата уиски или някакъв друг алкохол. Да, негодникът бил оставил в бюфета половин бутилка коняк.

— Пригответе го, както ви обясних — каза доктор Джеймз. — После събудете господарката си, накарайте я да го изпие и ѝ кажете

какво се е случило.

След десетина минути госпожа Чандлър влезе, опряна на ръката на старата Синди. Изглеждаше малко по-добре след съня и питието, което бе изпила. Доктор Джеймз бе покрил с чаршаф трупа на леглото.

Жената обърна тъжния си поглед към него и почти уплашена се притисна още по-близо до покровителката си. Очите ѝ бяха сухи и светеха. Мъката очевидно бе свършила работата си докрай. Изворът на сълзите бе пресушен, чувствата — парализирани.

Доктор Джеймз стоеше до масата, вече облечен, с куфарчето и шапката в ръка. Лицето му беше спокойно и безизразно — практиката го бе научила на твърдост при вида на човешко страдание. Само бляскавите му кафяви очи изразяваха дискретно професионално съчувствие.

— Понеже е късно и трудно ще се справите сама, аз ще ви пратя хора, които да се погрижат за всичко необходимо — каза мило той. И като посочи касата, чиято врата все още стоеше широко отворена, добави: — И едно последно нещо. Към края мъжът ви разбра, че няма да го бъде; и ме накара да отворя касата, като ми каза номера на комбинацията. Ако ви потрябва, да знаете, че номерът е четиридесет и едно. Завъртате няколко пъти надясно, после веднъж наляво и спирате на четиридесет и едно. Не позволи да ви събудя, макар да чувствувахте, че краят е близо. Обясни ми, че е оставил в касата известна сума — неголяма, но достатъчна, за да можете да изпълните последното му желание. А то е да се завърнете в бащиния си дом и когато времето заличи обидите, да му простите многото прегрешения спрямо вас.

Той посочи към масата, на която имаше пачка банкноти, затисната с две колонки златни монети.

— Това са парите — осемстотин и трийсет долара, както каза той. Нека ви оставя визитната си картичка, за да можете да ме потърсите, ако ви потрябвам.

Значи, имал бе добрината да помисли и за нея. Най-последно! Толкова късно! Въпреки това тази лъжа разпали една последна искра от нежност в изпепелената ѝ душа.

— Роб! Роб! — изхлипа тя. После се обърна и разтвори скръбта си в облекчителни сълзи върху гърдите на вярната прислужница.

През следващите години лъжата на убиеца светеше като малка звезда над гроба на любовта, служеше ѝ за утеха и предизвикваше

опрощение, което само по себе си е нещо добро.

Приласкана като дете върху черната гръд от гальовните думи на негърката, най-сетне Ейми вдигна глава. Но докторът си беше отишъл.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.